

Naslov izvornika

Harntherapie für Heilberufe

Ingeborg Allmann, Ulrike Kohrs-Gerlach, 1998.

© Johannes Sonntag Verlagsbuchhandlung, Stuttgart

Uredio: Jadran Zdunić

Preveo: Dušan Zorić

Grafička priprema: ARCODE - Zagreb

Tisak / uvez: GRAFOLINE Zagreb

Nakladnik: CHARISMA - Zagreb

Lektura: Damir Bubinec

Fotografija: FOTOSPRING

Sva prava pridržava nakladnik. Niti jedan dio ove knjige ne smije se koristiti bez prethodnog odobrenja nositelja prava.

Važna napomena

Medicina kao znanost podložna je stalnim promjenama. Istraživanja i klinička iskustva proširuju naše spoznaje, napose što se tiče liječenja i medikamentozne terapije. Ukoliko su u ovom djelu navedena doziranja ili neke aplikacije, čitalac se može pouzdati da su autori i izdavač poduzeli sve korake da svi navodi pri dovršenju ovog djela u potpunosti odgovaraju aktualnom stupnju znanja. Unatoč toga, molimo sve korisnike da provjere upute priložene uz preparate koje koriste, kako bi i sami mogli ustvrditi da li postoje odstupanja ili razlike spram preporučenih doziranja ili kontraindikacija navedenih u ovoj knjizi. To se ne odnosi samo na preparate koji se rijetko koriste ili su novi na tržištu, već i na preparate za čije su korištenje postavljena ograničenja od strane njemačkog Saveznog zavoda za zdravstvo (BGA) ili Instituta Paul Erlich.

Zaštitini znakovi (®, ©, ™) pojedinih preparata nisu posebno navedeni, što međutim ne znači da njihova uporaba ne podliježe uobičajenim ograničenjima.

CIP - Katalogizacija u publikaciji

Nacionalna i sveučilišna knjižnica, Zagreb

UDK 615.32(035)

615.89(035)

ALLMANN, Ingeborg

Iscjeljivanje urinom / Ingeborg Allmann, Ulrike Kohrs-Gerlach ; predgovor Partick V. Dias ; < preveo Dušan Zorić >. – Zagreb : Charisma, 2000

Prijevod djela : Harntherapie fuer Heilberufe . – Bibliografija. – Kazalo.

ISBN 953-98210-0-2

1. Kohrs-Gerlach, Ulrike. – I.

Urinoterapija – Priručnik

400627096

ISBN 953-98210-0-2

Mr. ph. INGEBORG ALLMANN
Dr. med. ULRIKE KOHRS-GERLACH

ISCJELJIVANJE URINOM

Predgovor prof. dr. dr. Patrick V. Dias

CHARISMA

Zagreb, 2000.

Kazalo

	Predgovor	XI
I.	Temeljno znanje i osnove	
1.	Prirodnofilozofijski korijeni – historijski razvoj	2
1.1	"Voda života"	2
1.2	Osnove prirodnog liječenja	5
1.3	Primjena urina u povijesti	7
1.3.1	Antika i Srednji vijek	7
1.3.2	Primjena urina u Novom vijeku	8
1.3.3	Urinoterapija danas	10
2.	Bit urina	13
2.1	Medicinski relevantni sastojci	13
2.2	Mehanizmi djelovanja i uzajamne veze	23
2.2.1	Bubreg - organ velikih sposobnosti	23
2.2.1.1	Najvažnije zadaće bubrega	24
2.2.1.2	Specijalno postavljena zadaća: Mokraća i mokraćna kiselina	24
2.2.1.3	Transportno sredstvo voda	28
2.3	Mogućnosti dijagnostike posredstvom pretrage urina ..	30
2.3.1	"Status urina" u klasičnoj školskoj medicini	30
2.3.2	Neki nalazi urina i interpretacija	31
2.3.3	Sediment urina	33
2.3.4	pH – vrijednost	33
2.3.5	Boja urina	33
2.3.5.1	Boja nativnog urina	34
2.3.5.2	"Hellerova proba"	35
2.3.5.3	STS – urin proba na teške metale	36
3.	Opće terapijske osnove	37
3.1	Temeljna regulacija	37
3.2	Podražajna terapija i terapija preobrazbom	42
3.2.1	Krize pri liječenju i reakcije na liječenje	44
3.2.2	Problem doziranja	47
3.2.3	Jin – Jang princip	50

4.	Posebne terapijske osnove	53
4.1	Metode urinoterapije	53
4.1.1.	Interna primjena	53
4.1.1.1.	Pijenje urina	53
4.1.1.2	Urinske kapi za djecu	54
4.1.1.3	Dijetetika, post, i urinoterapija	55
	A. Trajanje posta	59
	B. Dodatna obrada pri postu	59
4.1.1.4	Kontrola kiselosti – pH vrijednost urina	60
4.1.1.5	Injekcije	62
4.1.1.6	Ispiranje crijeva	65
	A. Dugotrajna klizma	66
4.1.1.7	Ispiranje očiju	67
4.1.1.8	Ispiranje nosa	69
4.1.1.9	Ispiranje usne šupljine	70
4.1.1.10	Grgljanje	71
4.1.1.11	Inhalacije	72
4.1.1.12	Vaginalna ispiranja	73
4.1.2	Vanjska primjena	74
4.1.2.1	Utrljavanje cijelog tijela	74
4.1.2.2	Oblozi i povoji	78
4.1.2.3	Kupke i djelomične kupke	80
4.2	CUX – terapija – specijalna metoda	82

II Specijalne terapije

1.	Elementi terapijskog koncepta	88
1.1	Indikacije i kontraindikacije	88
1.1.1	Indikacije	88
1.1.2	Kontraindikacije	88
1.2	Pomoć za početak terapije	89
1.3	"Čvrsta jezgra" terapije	91
1.4	Liječenje akutnih i kroničnih bolesti	91
1.4.1	Akutne bolesti	91
1.4.2	Kronične bolesti	93
1.5	Terapijski segment: pročišćavanje i izlučivanje	94
1.6	Naknadno liječenje mikrobiološkom terapijom	97

1.7	Terapija stranim urinom – unutarnja i vanjska	97
1.8	Primjena urina trudnica	99
1.9	Paralelna primjena medikamenata	101
1.9.1	Specijalna problematika: hormonski preparati i oralna kontracepcija	102
1.10	Psihosocijalni aspekti	105
2.	Specijalna područja primjene i problematična područja	109
2.1	Alergije, općenito	109
2.1.1	Djelovanja i međusobni odnosi	109
2.1.2	Peludna groznica	113
2.1.3	Alergijska astma	113
2.2	Autoimune bolesti	114
2.3	Mogućnosti pomoći oboljelima od raka	116
2.3.1	Djelovanja i međusobni odnosi	116
2.3.2	Terapijske mjere	119
2.3.2.1	Dijetetika	119
2.3.2.2	Primjena urina	119
2.3.2.3	Dodatne mjere	120
2.3.2.4	Primjeri iz prakse	121
2.4	Medicina okoliša i urinoterapija	125
2.5	Fenomen rezonancije, induktivna terapija i urinoterapija	128
2.5.1	Fenomen rezonancije	128
2.5.2	Induktivna terapija	130
2.5.3	Prijenos informacija	132
3.	Najvažniji sinergijski postupci	133
3.1	Biorezonantna terapija (BRT)	133
3.1.1	Nozodenska terapija s biorezonancijom	137
3.2	Terapija vlastitom krvlju	142
3.2.1	Postupna terapija vlastitom krvlju po Reckewegu	143
3.2.2	Allergostop liječenje i autohomologna terapija	143
3.2.3	Sažetak	145
3.3	Mikrobiološka terapija – upravljanje simbiozom	147
3.4	Ortomolekularna terapija	152
3.5	Ozonska terapija	159

III. Primijenjena urinoterapija

1.	Terapija odabranih bolesti	162
1.1	AIDS	162
1.2	Očne bolesti	162
1.2.1	Oči, suhe	163
1.2.2	Konjuktivitis, kronični	163
1.2.3	Oštrina vida, promjenljiva	163
1.2.4	Mrena, zelena i siva	163
1.3	Mjehur, bolesti	164
1.4	Smetnje u crijevima	166
1.4.1	Colitis ulcerosa i Morbus Crohn	167
1.4.2	Divertikulitis	167
1.4.3	Nervoza	167
1.4.4	Opstipacija	168
1.4.5	Postoperativne smetnje u crijevima	169
1.5	Depresije	170
1.5.1	Depresija kod hipoglikemije	172
1.6	Bolesti zglobova	174
1.6.1	Artritis, artroza, poliartritis, reuma	174
1.6.2	Dentalni utjecaji kod bolesti zglobova	175
1.6.3	Bolesti zglobova i limfni organ crijeva	176
1.6.4	Napadi gihta, talozi vapna	177
1.7	Oboljenja u ORL – području	178
1.7.1	Bronhije, bronhitis, astma kao posljedica	178
1.7.2	Grlobolje, povećani i zagnojeni krajnici	179
1.7.3	Bolesti uha	179
1.7.3.1	Tinitus	180
1.7.4	Sinusitis i rinitis	180
1.8	Kožna oboljenja	181
1.8.1	Akne, ekcemi	182
1.8.2	Lupus erythematodes	182
1.8.3	Sklerodermija	182
1.8.4	Ostalo	183
1.9	Srce, cirkulacija, krvne žile	183
1.9.1	Bolesti krvnih žila	183

1.9.2	Srčane bolesti.....	184
1.10	Poremećaji u regulaciji ugljikohidrata	185
1.10.1	Posljedica: disfunkcija štitnjače	186
1.10.2	Posljedica: poremećaji srčanog ritma	187
1.11	Jetra – funkcionalni poremećaji, bolesti.....	187
1.12	Plućne bolesti	191
1.13	Multipla skleroza	191
1.14	Bubreg i cirkulacija	192
1.14.1	Posljedica: porast krvnog tlaka	192
1.15	Osteoporoza	193
1.16	Pankreatitis i mukoviscidoza	194
1.17	Gljivična oboljenja, mikoze	194
1.17.1	Unutarnja obrada	194
1.17.2	Vanjska obrada	196
1.18	Apnoea u snu	198
1.19	Bolovi.....	199
1.19.1	Glavobolja, bolovi u zglobovima i leđima	200
1.20	Smetnje kod kamenaca	200
1.21	Metabolički parametar: kolesterol	202
1.22	Nepodnošljivost: na primjer, gluten	203
2.	Liječenje djece i mladeži	204
3.	Urinoterapija kod životinja	208

IV. Homeopatija i urinoterapija

1.	Uvod i osnove.....	212
1.1	Principi i pravila.....	212
1.2	Homeopatija i nozodensko liječenje	225
2	Završna napomena	230
	Literatura	231
	Popis indikacija	233
	Registar	237
	Informacije i adrese	242
	O autoricama	243

Predgovor

Unatoč opsežnih bioloških i medicinskih spoznaja koje su u međuvremenu sakupljene o fiziologiji i genetici čovjeka, čovječje tijelo i nadalje ostaje prepuno iznenađenja i tajni. Ako čovječje tijelo promatramo na način koji nije redukcijski, onda uspijevamo vidjeti kako je čovjek više negoli zbir njegovih organa. Sami organi, nažalost, nalaze se u klasično – mehanicističkoj medicini u središtu promatranja na takav način da se zdrav bubreg, jetra ili rakom napadnuta pluća odnosno sklerozom obložena arterija smatraju pukim inventarom nekog skladišta doknadnih dijelova. Ovakav pristup se čak smatra načelom tobožnjeg mjerodavnog “znanstvenog znanja” koje isključuje, odnosno podcjenjuje svako znanje koje nije mjerljivo primjenom “znanstveno ispitanih” egzakt-nih parametara.

Cjelovit pristup zahtijeva multiperspektivni postupak koji sva živa bića vrednuje na nov način, postupak unutar kojeg se biofizi-kalna i kemoreaktivna zbivanja našeg tijela, koja doživljavamo kao zdravlje ili bolest, promatraju kao izraz balansirajućih ritmova i snaga živog organizma za kojeg su kretanje, pretvorba materije, izmjena energije, opažanje, disanje, svjesnost i samopromatranje neophodni i od životne važnosti. Na ovoj su osnovi u svim vremenima i na svim mjestima čovjekove povijesti nastajali cjeloviti terapijski koncepti koji zaslužuju biti prihvaćeni s punom ozbiljnošću, tako da kao “alternativni” postupci liječenja nanovo zažive i budu primijenjeni.

Slično kao što se u nutricionizmu počelo obraćati pozornost na (od davnina poznatu) značajnu ljekovitost bioaktivnih tvari koje su prisutne u minimalnim količinama, tako se također pokušavaju ponovno primijeniti samoregenerirajuće i iscjeliteljske mogućnosti ljudskog tijela, njegovih sokova ili njegovih tekućina te ih se

u terapiji nastoji uspješno koristiti. To je cilj kojemu stremi knjiga koja se pred nama nalazi. Knjigu su napisale INGEBOG ALLMANN, stručna ljekarnica koja je upućena u urinoterapiju, i dugogodišnjom praksom legitimirana liječnica opće prakse ULRIKE KOHRS – GERLACH koja se unatrag blizu 10 godina specijalizirala u različitim homeopatskim postupcima i tehnikama opuštanja.

Kod primjene ove terapijske koncepcije svakako je nužno da, shodno principu cjelovitosti, proizvođač “Vode života” u najvećoj mogućoj mjeri pazi na prirodan i zdrav način prehrane, postupke detoksikacije tijela, vodi uravnotežen način života i da je njegova svijest oslobođena svih napetosti. U suprotnome bi se potrošač izložio opasnosti da ovaj sok (eventualno sa toksičnim nuspojavama) konzumira mehanički, poput bezbroj drugih lijekova. Kao što je cjelina više negoli samo zbir njenih dijelova, tako i dio razotkriva svoju ljekovitu djelotvornost samo ako nije lišen veza sa cjelinom.

Prof. dr. dr. Patrick V. Dias

Johann Wolfgang Goethe – Universitaet Frankfurt a. Main

I.
Temeljno
znanje
i
osnove

I. Prirodnofilozofijski korijeni – historijski razvoj

Mr. ph. Ingeborg Allmann

I.1 “Voda života”

Nikada iz vječne tmine naše nepisane rane povijesti nećemo izmamiti tajnu kako su ljudi nadošli na ovu vjerojatno najstariju metodu prirodnog liječenja. Preostaju nam jedino spekulacije i zaključci na osnovu analogija.

Vjerojatno su ljudi vidjeli životinje kako piju urin jedne od drugih ili pak svoj vlastiti, pa su u nuždi koji put i sami posezali za vlastitim zalihama tekućine. Možda su pri tom zaključili da izvanjske zapreke gnušanja nestaju.

Seljaci nam pripovijedaše kako goveda piju međusobno svoj-urin i da si ovnovi, sa podignutim stražnjim nogama štrcaju mokraću u gubicu. U zoološkom je vrtu jedan majmun, sjedeći na kamenim blokovima, puštao svoju mokraću niz kamen kako bi se sakupila u jednom udubljenju. Zatim je odmah skočio sa kamenja i temeljito polokao svoju mokraću.

Od iscjelitelja urinom ARMSTRONGA (“Urin – voda života”) saznajemo da su seljaci za vanjsku i unutarnju primjenu najčešće koristili životinjski urin, i to goveđi ili konjski. Kada bi sinovima pustinje bile iscrpljene zalihe vode, pili bi devin urin. Znanja o ovome nam naravno dolaze posredstvom usmenog predanja, tako da sve do danas na njih nailazimo i kod Eskima, Indijanaca, Afrikanaca i Azijata.

Indijci su u jednoj religioznoj knjizi, u “Damar Tantri”, zabilježili pradávano predanje o uporabi urina, i to u obliku dijaloga između boga Shive i njegove supruge Parvati. Naslov ovog poglavlja glasi “Shivambu Kalpa Vidhi”, što bi otprilike značilo: “Pijenje vlasti-

te mokraće da bi se obnovilo tijelo”.

Shivambu doslovno prevedeno glasi : “Voda od Shive”. Božansko ime Shiva otprilike znači “Blaženstvo”. Stoga Indijci i danas, kada govore o pijenju shivambuā, smatraju da piju “vodu blaženstva”. Ovaj tekst, koji je navodno 5000 godina star i sastoji se od 107 stihova, sadrži točne upute o prikupljanju urina, kada ga valja piti te pri čemu pomaže. Vrijedan je pažnje značaj koji se pridodaje utrljavanju.

Kulturno-povijesno je zanimljivo, i iz gore navedenog vidljivo, kako su od pradavnina religija i medicina kod svih naroda išle ruku pod ruku, naime putem ruku *svećenika* – *liječnika*. Svoje su znanje, koje se smjelo prenositi samo unutar njihove kaste, držali tajnim, o čemu svjedoči posljednji stih iz “*Shivambu Kalpa Vidhi*”: “O ljubljena moja Parvati, sada sam ti objasnio sve detalje *Shivambu Kalpe*. Ovo je znanje tajno i valja biti dodro čuvano. Stoga, molim te, nemoj o tome nikome ništa pričati”.

Svećenici – liječnici mogli su ovim znanjem održavati svoje zdravlje, prebroditi glad i doživjeti duboku starost; što je jačalo njihov položaj i njihovu moć.

Da li se biblijske riječi iz Izreka 5,15 “Pij vodu iz svoje vlastite čatrnje...” mogu odnositi na mokraću, ostaje u istoj mjeri spekulacija kao i sa engleskog preveden tekst jednog egipatskog papi-rusa:

*“Voda života ti je dana,
Pij ju i peri svoje tijelo njome.*

*Dana ti je za tvoju dušu,
Tvoj razum i tvoje tijelo
I za pijenje za muškarca i ženu.*

*Voda života nam je dana
Da bismo postalo potpuno Jedno.*

*Ona povećava sposobnosti skrivenih čula.
Ona daje hrabrost, snagu i slobodu -
Slobodu od straha i od ovisnosti*

*Voda života
Želi muškarce i žene osposobiti
Da na ovom svijetu i onkraj njega
Poput jedinstva žive.*

*Voda će života
Stvoriti daleko višu civilizaciju
Od ove koja sada postoji
Plemenite karakterne crte biti će njeno odličje.*

*U toj će životnoj zajednici
Znanost i umjetnost imati vodeću ulogu.
Ona će dušu, tijelo i duh
Voditi ka daljnjem razvoju
A mudrost će prevladati.*

*Voda života
Stvorit će jedinstvo obaju svjetova,
Dopustiti će rast ljubavi i mudrosti
Ona te čini upotpunjenim.
Ona će nas dovesti ka onom
Što zapravo jesmo -
Savršena stvorenja.*

*Izis, sluškinja čovječanstva
I posrednica ideje stvaranja,
Poklanja ključeve za bolji život.*

*Sa dušom, duhom i tijelom
Moramo voditi ljude,
Sa mudrošću svećenika
Podučavati ih o vodi života
Za ovaj i za dolazeći svijet.*

Iz "Čuda urinoterapije",
Bartnett i Adelman, SAD
(Vidi popis literature)

1.2 Osnove prirodnog liječenja

Iz linearnog *uzročno – posljedično mišljenja*, koje je u europsku prirodnu znanost uveo GALILEI (1564. –1642.), konsekventno je slijedilo da se organizme promatralo i još uvijek promatra analogno tehničkim napravama kao komplicirane funkcionalne stanične jedinice.

▷ Smatralo se da kod defekata valja vršiti samo reparativne zahvate, odakle se razvila naša jednostrana, reparativna medicina.

Virchowljeva paradigma stanice postala je u modernoj medicini tako uspješna stoga, jer se naročito za akutne i mikroorganizmi-
ma uzrokovane bolesti mogu pronaći pojedini uzroci koji se dadu objektivizirati te tako neposredno odstraniti ili popraviti.

Na toj osnovi se još i danas istražuje, išću se lijekovi i vrše se ispitivanja. Pri tome se zbilja nadomješta modelima, koji su toliko reducirani da, doduše, pristaju uz linearan način mišljenja, no koji stoga nemaju više ništa zajedničko s kompleksnom zbiljom i individualnom bolešću čovjeka.

► Budući se iza iste simptomatike mogu kriti razne bolesti, ne može ni *duplo – slijepi pokus* slučajnim odabirom biti objektivna metoda, nego u najboljem slučaju metoda zadobivanja spoznaja.

Ovi redukcionistički načini terapije u današnjoj situaciji sve više zakazuju, te kronične bolesti produciraju kao na tekućoj traci.

Nauka o sokovima, koja potječe iz grčke antike, bila je značajna sve do Novog vijeka kao humoralna nauka ili humoralna patologija, i bila je *cjelovita metoda liječenja*.

PICHINGER i suradnici su 1945. u Austriji nauku o sokovima, kao *sistem osnovne regulacije*, pridodali jednoj racionalnoj medicinsko – prirodnoznanstvenoj metodologiji.

VIRCHOWLJEVU izoliranu stanicu smjestili su u trijadu kapilara → temeljna supstanca → stanica kao najmanji zajednički nazivnik života svakog kralježnjaka.

Otpribliže istodobno su nadolazeća *kibernetika* i spoznaja *termodinamike* energetski otvorenih sistema pokazale da biološki sistemi ne pokazuju linearnost, već da su visoko umreženi i da podliježu biološkoj ravnoteži protočnosti, što će reći da njihovi sistemi reda nisu stabilni.

U ovom labilnom sistemu možemo prepoznati šansu pozitivnog utjecanja putem što je moguće prirodnijeg načina života.

▷ Otvoreni sistemi uz to pokazuju, za razliku od zatvorenih takozvanih *Newtonovih sistema*, da se pri dotoku primjerene energije (npr. hrane) ista može munjevito raširiti preko cijelog sistema.

Ovi nelinearni, dinamički sistemi koriste iskustva da bi uz vlastitu organizaciju klasificirali nove informacije, to jest, oni mogu učiti.

Stoga onaj tko pokušava primijeniti jednodimenzionalne kauzalne lance na umrežene sisteme ne može više za svoje radove zahtijevati dignitet znanstvenosti.

Nije, dakle, krivo ako terapeuti, kao i oduvijek, iznova prihvaćaju predajom sačuvana i vlastitim iskustvom zadobivena znanja najveće moguće vjerojatnosti, dobro znajući da svaki organizam u

svojoj duhovno – duševno – tjelesnoj isprepletenosti predstavlja jednu individuu koja na neku terapiju može reagirati potpuno nepredviđeno.

Što više iskustva sa nekom terapijom posjeduje terapeut, to efektivnije ju može primijeniti, a to se odnosi i na urinoterapiju posredstvom koje našem tijelu ne vraćamo ništa strano, već samo njegove osnovne supstance, njegove metaboličke proizvode, njegove uskladištene informacije i iskustva.

1.3 Primjena urina u povijesti

1.3.1 Antika i srednji vijek

Najstariji liječnički izvori koji opisuju uporabu ljudske mokraće kao sredstvo liječenja; potječu iz 1. stoljeća n. Krista. Najraniji originalni spis koji još egzistira potječe iz pera PEDANIJA DIOSCORIDE koji je za Neronova života živio u Ciliciji. Slijedeći je citat preuzet iz njegove knjige:

“Ljudski urin, onaj vlastiti, koji se pije, pomaže pri ugrizu zmije, pri ugrizu morskog ježa, morskog pauka i morskog zmaja ako se nalije na ugriz.. (Uvarak psećeg urina pomaže pri ugrizu bijelog psa). Urin pomiješan sa sodom (bikarbonom) daje dobro sredstvo za mazanje protiv gube (lepra) i svrabeža, stari urin još bolje djeluje protiv opakih tjemenača, krasta i vlažnog osipa; djeluje protiv zloćudnih čireva na stidnim dijelovima tijela. U kapličastom obliku isušuje gnojne uši ako ga se prije toga kuhalo u kori nara. Srkanje urina nevinog dječaka pomaže kod sipnje; pomiješan sa medom i kuhan u bakrenoj posudi odstranjuje ožiljke, leukome i podočnjake. Upotrijebljen kao čepić uklanja bolove maternice, ublažuje grčeve maternice, izglađuje očne kapke i čisti rane na oku.”

MARCELUS EMPIRICUS oko 400 n. Krista piše:

“Dječja mokraća pomiješana sa sodom (bikarbonom) čudesno li-

ječi raspuknute čireve. Kod zamućenja očiju učini slijedeće: izri-
baj spaljeni amonijak, pomiješaj ga sa dječjom mokraćom te time
postojano maži oči. Ječmeno brašno, katran, vosak i ulje pomije-
šani i prokuhani i zamiješani sa dječjom mokraćom stavljaju se
poput flastera te liječe gušu.

Stara ljudska mokraćna, pomiješana sa šafranom da bi se prekrio
miris, ublažava suhi kašalj i pomaže onima koje muči kašalj sa
iskašljavanjem (produktivni kašalj).

Isprazniti sirovo jaje tako da se odstrani samo vrh ljuske jajeta,
pomiješati sa jednakom količinom ulja i dječje mokraće (odmjeriti
u ispražnjenom jajetu) i malo meda, neka se daje natašte
onome koji pati od vrućice, začepjenja crijevnih glista.

Kod bolova slezene neka se sakuplja mokraćna pacijenta svaki put
kada pušta vodu, mokraću zamijesiti sa prosijanim drvenim pe-
pelom, sve to nanijeti na krpu koja se stavi na slezenu i držati
toplo jedan sat (grijalica, termofoor). Čini li se to često, odstranje-
na je velika opasnost.

Kod onih koji pate od noćnog mokrenja postiže se dobar učinak
ako im se daje da, bez svog znanja, piju vlastitu mokraćnu.”

Iako je veliki liječnik GALEN bio iznenađen nekim iscjeliteljskim
učincima urina, kao npr. učincima dječjačkog urina za vrijeme
kuge u Siriji, smatrao je u načelu ovu vrst liječenja grozotom.
Vjerojatno u tome leži razlog što je terapija mokraćom nakon 5.
stoljeća postala nemoderna u Europi. Tek u srednjovjekovnim sa-
mostanskim liječničkim knjigama nailazimo na recepte slične drev-
nim urinoreceptima.

1.3.2 Primjena urina u Novom vijeku

Kroz stoljeća se mogu pratiti mnogi najrazličitiji recepti i upute.
PARACELZUS je preporučavao jedan posebno pripremljeni mokraćni
eliksir, a ERAZMO ROTTERDAMSKI izvješćuje kako Španjolci koriste
svoj urin za pranje zubi. Opsežno djelo (“Die heilsame Drecka-

potheke...”) liječnika PAULLINIJA, izdano 1699., ostalo je na tom području sve do danas uzorno djelo.

Paullinijev predgovor, upućen “čestitom njemačkom čitatelju”, izvješćuje kako su liječnik RULAND i grof STEFFEN BETHLEM javno diskutirali o urinu kao sredstvu liječenja.

Paullini također zauzima stav spram “inozemnih bezvrijednosti” koje se mogu nabaviti samo uz zelenaške cijene. Smatrao je kako “sve što služi održanju zdravlja i ozdravljenju postoji i postojat će u našoj blagoslovljenoj Njemačkoj”. Budući da je spominjao i osušeni vučji izmet, čini se da u “blagoslovljenoj Njemačkoj ” nije postojala oskudica vukova.

Ponovo sam se susrela sa urinom kao očnim lijekom, zakuhanim sa medom u bakrenoj posudi, u jednom referatu na prvom Svjetskom kongresu o urinoterapiji u Indiji, u veljači 1996.godine. Od 1900. nadalje, kada su objavljeni prvi znanstveno – eksperimentalni radovi o urinu, npr. SCHATTENFROHOVI o prisutnosti antitijela u urinu, doživjela je urinoterapija, sada prvi put i kao metoda injekcije, ponovan zamah koji je potrajao sve do pedesetih godina. Već 1951. prof. LAMPERT nije mogao reći, budući da se tada sa injekcijama urina istodobno eksperimentiralo u raznim zemljama, kome na tom polju pripada prioritet, da li ZAMKOVU u Rusiji ili CIMINU u Italiji, SCHUERER VON WALDHEIMU u Austriji ili JANSONU u Francuskoj.

Kada je dr. KURT HERZ u dvadesetim godinama otkrio frapantno djelovanje injekcija urina kod peludne groznice (polinoza) i mnogih drugih bolesti, činilo se da se kod mnogih liječnika probudilo zanimanje, koje je, međutim, ubrzo splasnulo, jer je znanost, po HERZU, izgubila svoju slobodu.

Unatoč tomu što su dva najrevnosnija njemačka istraživača na tom polju, dr. HERZ i dr. KREBS bili uvjereni da mokraća samo u svojoj cjelovitosti može iznjedriti često iznenađujuće uspjehe, nastojali su ipak u urinu analizirati što veći broj supstanca.

Do mog prvog kontakta s ovom ljekovitom mokraćom došlo je

posredstvom moje prijateljice. Ona je prije 10 godina bila oboljela od tuberkuloze pluća, te je bila upućena u jedan dječji sanatorij na Baltiku. Vrativši se kući, pripovijedala mi je kako su neka djeca u sanatoriju morala piti vlastiti urin. Gađenje i olakšanje što ju je taj neugodan kalež mimoišao bili su joj urezani u lice.

Tamošnji vrstan liječnik liječio je normalni TBC sa puno svježeg zraka i poboljšanom prehranom, a otvoreni TBC dodatno još sa vlastitim urinom pacijenata.

Prof. dr. HEINRICH LAMPERT preradio je 1952. knjigu o urinu autora MARTINA KREBSA te je time ovaj razuman liječnik pripadao istoj generaciji tada ne malobrojnih urinoterapeuta. Bilo je, međutim, neobično što je primjenjivao pijenje urina, što nisu prakticirali ni KREBS niti LANG. No, mnogobrojni su mi pacijenti sa sjevera Njemačke potvrdili da se npr. kod difterije urin uvijek pio i da se sa njime grgljalo.

1.3.3. Urinoterapija danas

Danas se urinoterapija primjenjuje opsežnije negoli ikada prije. To se s jedne strane odnosi na metode primjene, a s druge strane na stav prema indikaciji. Urinoterapija nije ni bila, a niti jest oficijelna medicinska disciplina, već je bila korištena, poput kvasca u kuhinji medicine, od strane tzv. autsajdera.

Urinoterapijom može se izliječiti svaka bolest, no ne i svakog bolesnika.

Ova današnja spoznaja sa cjelovitim promišljanjem povezana je u nauku o prirodnom liječenju, pri čemu se simptomi ne liječe tj. potiskuju, nego se pokušava ponovo uspostaviti mogućnost regulacije i harmonija tijela, duše i duha.

Dokle god nisu egzaktno poznate sve tjelesne funkcije i njihova umreženost, dotle se moraju tolerirati sve logičke teorije o istim.

Sve do II svjetskog rata primjenjivala se urinoterapija od strane terapeuta i laika najvećma kod *infektivnih bolesti, rana i kožnih oboljenja*.

▷ Danas su u prvom planu *kronične* i takozvane *neizlječive bolesti*.

Terapeut pri liječenju ovih bolesti stupa na nepoznato tlo ako se ne želi pridržavati radikalnih metoda iscjelitelja urinom ARMSTRONGA. Pacijenti su se umorili od gomile tableta, do očekivanog izlječenja nije došlo, te pacijenti sada u gomilama prelaze na prirodan način liječenja.

U tome vjerojatno i leži razlog ponovnog otkrića urinoterapije u Njemačkoj, i to na dva različita mjesta i iz dva različita motiva.

U siječnju 1991. je dr. JOHANN ABELE, koji je do tada primjenjivao jedino metodu injekcije, izliječio autoricu ovog teksta, astmatičnu ljekarnicu, u roku od tri tjedna od njezinih tridesetogodišnjih tegoba, preporučivši joj da pije svu dnevnu količinu vlastitog urina. Frustrirana ljekarnica bila je s tom "uradi sam" metodom toliko fascinirana da se njome počela intenzivno baviti. Prevela je sa engleskog dvije knjige o urinu, a kada niti jedan nakladnik nije pokazao zanimanje za njihovo izdavanje, napisala je knjigu koja se temelji na vlastitim iskustvima, kako na onim iz njene grupe za samopomoć, tako i na osnovi indijske i američke literature. Knjiga je u vlastitoj nakladi izdana u ožujku 1993. kao prva njemačka knjiga nakon 1699. godine koja unutar urinoterapije obraduje **metodu pijenja**.

CARMEN THOMAS, novinarka WDR – a, počela se istodobno baviti ovom za nju škakljivom temom. Mnogobrojna pisma koja je dobila na ovu temu, navela su i u nju da napiše knjigu o ulozi koju je urin imao u životu i pučkoj medicini naših predaka, te o nekim njegovim primjenama koje su preživjele sve do naših dana.

Njezina knjiga o urinu izašla je iz tiska četvrt godine kasnije. Nakon toga su je njezini radijski i televizijske kolege rado intervjuirali o ovoj "teško razumljivoj" temi, što je izazvalo neizmjeran

interes slušalaca i gledatelja.

INGEBORG ALLMANN bila je također obasuta upitima i izvješćima o urinoterapiji, te od 1993. skuplja sve dopise i telefonska izvješća, s vremena na vrijeme zapituje pacijente kakve su uspjehe ili neuspjehe doživjeli. Budući da mnogi pacijenti za vrijeme urinoterapije priželjkuju svojevrsnu skrb, sakupila je gđa. ALLMANN njihove adrese i organizirala 1995. prvi simpozij kako bi među terapeutima potaknula izmjenu iskustava. Kako gđa. ALLMANN drži predavanja i seminare, osnovala je u siječnju 1996. *Institut za urinoterapiju*.

2. Bit urina

2.1 Medicinski relevantni sastojci

U mokraći se nalazi 2000 do sada poznatih supstanci, a prof. BRUN-FALCO pretpostavlja da ih mokraća sadrži barem još jedan puta toliko. One su osnovne tvari našeg tijela koji se izlučuju pri izmjeni tvari i razgradnji tjelesnih stanica. Još je nedovoljno istraženo da li se i ukoliko ove tvari u organizmu iznova iskorištavaju ili mogu iskorištavati.

Sveobuhvatna razgradnja proteina u našem tijelu služi prirodnom odabiru i razini djelotvornosti stanice. Stoga moraju "otpadne" tvari napustiti naše tijelo. Pri tome se postavlja pitanje ne bi li peptidi i aminokiseline u urinu, ako su ponovno resorbirani u crijevu, mogli biti iznova korišteni za izgradnju bjelancevina poput aminokiselina iz hrane. Proteini su podložni trošenju i starenju, no da li se to odnosi i na osnovnu tvar "aminokiselina"?

Aminokiseline

Aminokiseline nisu naravno samo temeljne supstance naših proteina, nego posjeduju i veoma važnu zadaću u cjelokupnoj izmjeni tvari, posebice u jetri.

Genistein

Angiogeneza se sprječava i sa supstancom sličnom estrogenu, koja pripada razredu ženskih spolnih hormona, a nalazi se i u hmelju. Ta je supstanca pronađena u ljudskom urinu 1992. godine i vjerojatno u urin dospijeva samo preko hrane.